

Kézirat

*Lélek Sándorné Ekpafat:
Vágy utca*

Szerzői jogvédelem

Lélek Sándorné
2014.05.24.

A 2010-ben megjelent, Wass akarattal: Tárogató Hangján Antológia könyv átdolgozott részlete. A szereplők nem élő személyek. Amennyiben mégis valaki felismeri magát, a szomszédját, vagy ismerősét az csak is a véletlen műve.

Vágy utca

Egy kisváros XXXII. kerületében található a kör alakú utca, melynek a közepében egy kerek tó van. Ide járnak a környék gyerekei pecázni, mert állítólag él benne egy aranyhal. Sokan azt tartják róla, hogy aki egyszer kifogja, nagy ember lesz belőle. Körbe is üli a partját minden nap a gyereksereg, várva a nagy szerencsét. A kör alakú utcában, félkörben áll a sorház. Érdekes emberek lakják, van közöttük postás, portás, tanár és orvos, jogász, masszőr, nyugdíjas és rokkant, no meg itt lakik az egykori vérbíró unokája, és az öreg forradalmár. Nem sorolok fel mindenkit, úgyis megismerjük őket, szépen sorjában, sorsukkal, örömmel, és bánatukkal. A lakások kicsi garzontól, a kettő plusz kettesig találhatók benne. Becsomagolt a ház egyik fele, panelprogram keretében, a másik omladozik, így az utcakép is kettéválasztódik. Laknak ott, boldogok és boldogtalanok, szegények és magukat gazdagnak álmódók, mert ugye tudjuk a valódi gazdagok minimum lakóparkban, ha nem a luxus negyedben élik a mindennapjaikat. Valamikor temető húzódott meg a Vágy utca helyén, a környékbeli szellemvárosnak nevezik. Az a szóbeszéd járja, hogy a szellemjárások is gyakoriak... a temető felszámolása után takarékosági szempontokat vettek figyelembe, mert a „kiköltöztetetteknek” nem kellett kárpótlást fizetni. Nagy volt errefelé a sürgés-forgás. Néha mentő vagy rendőrautó szirénája hasította ketté az utca csendjét, mikor Borvirág Gabi ütlegelte éppen soros élettársát, vagy megszökött futtatóitól a züllött Lidi. Pár óra múlva megérkeztek a kigyúrt agyúak, akik a sziréna hangjára vonulót fújtak. Lidi szegény, beteg, sokat köhög, és láncdohányos, de az alkoholt sem veti meg. Az évek óta tartó „útszéli szolgálat” és az időjárás viszontagságai megviselték. A harmadikról minden reggel harangszóra, elindul két öreg kézen fogva. Döme a kocsmába, Rozika a templomba. Ilyenkor még szent a béke. Délutánra, már csak akkor van egyetértés, mikor a feljelentő leveleiket fogalmazzák. Megszokták, még házmester korukból, azóta is örömeiket lelik benne. A földszinti lakások alatt garázsok sorakoznak. Látni ott Trabantot, Volvót, és Skodát. Tarka világ ez kérem szépen. A legfontosabbat még nem említettem. A „becsomagolt” részben laknak, a belvárosi gazdagok, ők reprezentatív lakásukat

ideiglenesen cserélték fel, a felújítások idejére. A lerobbant részben, az őslakók hona található. Azt rebesgetik, azt a részt is felújítják, csak arra várnak, hogy kipaterolják a szegényeket a régi orosz laktanyába, a szükséglakásokba. Sok itt a tartozás.

Hogyan kerültem én ebbe a képbe, azt is elmondom, hogy ne maradjon titok. Barátnőmnek egyszer, könnyelmű ígéretet tettem. Ha majd, a nyugdíja mellett munkát vállal, segítek neki. Eljött az idő, mikor bizonyíthatom, az adott szavam megtartom. Minap, kifizetetlen csekkje arra készítette, hogy elvállalja a ház közös-képviselését. Így aztán én is osztok, szorzok, no meg ismerkedem a sorsokkal.

November végét mutatott a naptár. A hideg éjszaka jégtakarót borított a tájra. A ház elé ponyvás teherautó parkolt, két rakodómunkás ugrott le a platóról. Alig telt el pár perc, luxusautókkal megérkeztek a hivatalnokok, rendőrökkel kiegészülve trappoltak fel a kopott lépcsőn.

Félóra elteltével a nyitott ablakon át megkezdődött a kilakoltatás. Kisebb bútordarabokat, zsákokat, edényeket, dobáltak le, a legfelső emeletről. A törött darabokat és zsákokat elnyelte a ponyva alatti tér.

Ahogy nőtt a kupac, a folyosókon megjelentek a lakók. Volt, aki csípős megjegyzést tett a szerencsétlenekre, de olyan is akadt, ki azokat marasztalták el, kik ilyen helyzetbe sodorták a családot. A lakást ketten lakták. Egy negyven körüli férfi, iskolás fiával. Csendes emberek voltak, mindenkit udvariasan köszöntöttek, ám senkivel nem beszélgettek. Nem is sejtette senki, mekkora bajban lehetnek.

A kilakoltatáskor egyikük sem volt otthon. Nem volt ellenállás. Zavarta a szomszédokat a nagy felhajtás, a túlzott rendőri és egyéb, hivatali jelenlét. Amikor az iskolás fiú tankönyve repült az ablakon, egy idős hölgy nem állhatta tovább szó nélkül. Kérte, azonnal fejezzék be ezt az embertelen eljárást. Adják oda a gyerek a tankönyveit, hisz arra még szüksége lesz az ártatlan teremtésnek. Az egyik rendőr átadta a maradék könyveket, és fontosságának hangot adva, határozottan kijelentette, alá kell írnia egy nyilatkozatot, hogy megőrzésre átvette a tárgyat. Az asszony aláírta a papírt, és könnyeit nyelve elindult lefelé a lépcsőn.

Egyszer sem ért körbe az óra kismutatója, mikor három szomszédasszonyával kupaktanácsot tartottak. Elhatározás született. Amennyiben nincs hova menni a két embernek, a gyereket ideiglenesen befogadják. Elfér náluk pár hétig, jut egy tányér étel, és fekhely.

Délre üres lett a lakás. Az apa három óra körül megállt a lepecsételt ajtónál. Nem értette mi történt. Közvetlen szomszédja az öregasszonyhoz irányította, elmondta, hogy a gyerek könyveit is ott találja. Leballagott. Szégyenpírral az arcán, lehajtott fejjel lépett be az ajtón. Kapott egy tál meleg ételt, kicsit megmelegedett és megtörten mesélni kezdett.

Évekkel korábban a felesége elhagyta, nagy adósságot halmozott fel, nem tudott törleszteni, minimálbért keres, a rezsit sem tudta fizetni, az adóssága egyre nőtt. A felszólító leveleket, az utóbbi időben felbontatlanul dobta a szemétkébe, így történhetett, hogy nem tudott a kilakoltatási határozatról.

Nincs hova menni, rokonok az ország másik végében élnek. Nem tudja mi lesz velük. Ha nem lesz honnan munkába járni, munkája sem lesz, az utca marad számukra.

Az asszonyt zavarta a férfi felelőtlensége, a felbontatlan levelek, de nem tette szóvá. Ebben az esetben nem okoskodásra, kioktatásra, segítségre volt szükségük.

Felajánlotta, a fiút hárman felváltva gondozzák, amíg nem találnak megfelelő albérletet. Számára kitakarítják az egyik tárolót, a valamikori kerékpártárolót. A virágos átadta garázsoltjának kulcsát, ahol dolgát végezheti. Fürödni, borotválkozni felmehet hozzájuk, a ruháját kimossák, kivasalják.

Közben a gyerek is megérkezett, jóízűen megette az elébe tett ételt, nem értette, mi történik körülötte. A férfi a gyerekkel beszélgetett, majd elballagott. A fiú kipakolta a könyveit, hozzáfogott az olvasáshoz, szemébe végtelen szomorúság költözött.

Az asszonyok levonultak az alagsorba, tiszta szőnyeget terítettek a betonra, függönyt akasztottak az ablakra, kanapét vittek le, ágyneműt, törölközőt, egy kis asztalkát és két széket. Mire a férfi visszatért, elfoglalhatta pár négyzetméteres menedékét.

Ezen az estén a gyerek egyedül aludt, ismeretlen helyen, tiszta ágyban, jóllakottan, az apa átmeneti szállásán az alagsorban hajthatta álomra a fejét. Valószínű, mind a ketten egy szép új otthonról álmodtak, ahol meleg van, villannyal világítanak, és terített asztalnál ülnek, egy boldogabb világban.

A Vágy utcában búcsúvacsorára készültek, sült, főzött a három asszony. Tarisznyát varrtak a fiúnak, és az édesapának, pogácsát is sütöttek bele, nem hamuba süttet, hanem töpörtyűset.

Eltelt három hónap, új fejezet kezdődött a befogadott család életében. A város melletti településen elfogadható áron albérlethez jutottak. A fiú onnan járt iskolába. Jó időben biciklivel, rossz időben gyalog, csak télen váltottak bérletet. Így teltek az évek. Amikor az általános iskolát befejezte, azonnal jelentkezett a MELÓ-DIÁK-nál. Újságot hordott, bevásárolt, lépcsőházat takarított. Egyre többet dolgozott, mert szükség volt minden fillérre. Saját magát gyerekként látta el. Vasárnaponként szívesen látott vendégként, ebédmeghívása volt a Vágy utcában.

Egyik vasárnap szomorúan mesélte, édesapja eljár a szomszéddal a közeli kocsmába, ahol nyerő automatán játszanak, inni most sem iszik, de a fizetését napokon belül eljátssza, már csak az ő pénzéből élnek. Szeretne elköltözni, de nincs hova, bármennyit dolgozik, minden pénzét elköltik. A három jótevők egyike felajánlotta, jelképes összegért kiadja neki a kisszobát. Mostanában sokat betegeskedik, neki is jó lesz, ha lesz valaki a lakásban, és szükség esetén hoz egy kiló kenyeret a boltból. Így is történt. Éldegéltek szépen, csendben, békességben ketten, mint egy család. Néha megjelent az apa, ilyenkor pénzt kért a fiától, a fiú adott neki, ha volt miből.

Váratlan esemény zavarta meg nyugodt életüket. Megjelent az asszony lánya, aki rokkantnyugdíjasként igen sok tartozást halmozott fel, őt is a kilakoltatás réme fenyegette. Úgy tudta elkerülni ezt a borzalmat, hogy a főbérletét elcserélte nyugdíjasházi lakásra cserélte, a cserepartner kifizette a tartozást. Volt ennek az asszonynak egy fia, akit nem vihetett magával, így az unoka a nagymamához költözött, kellett a kisszoba. Bár mennyire sajnálták a szorgos fiúnak menni kellett.

A beteg asszony sokat gondolt a fiúra. Sokáig nem hallott felőle. Nagyon nehéz szívvel távozott, mert a Vágy utcában talált magának családot, barátokat, és onnan is mennie kellett.

Nagyon gyorsan felnőtté vált, soha nem kellett keltegetni, munkába mindig pontosan érkezett. Egyszerű, becsületes ember lett belőle. Egy másik lakótelepen talált albérletet. A főbérlet fiatal elvált asszony volt, gyönyörű kislányt nevelt. Tetszett neki a dolgos, megbízható fiú, a kislánya is megszerette az idegent. Egyre több időt töltöttek együtt, szerelem lett belőle. Nem is oly régen ellátogatottak a Vágy utcába, immár hárman, esküvői meghívóval kopogtattak. Elmesélték sietnek az eseménnyel, mert köröz már felettük gólya. Mindeközben sok dolguk akadt, pakolászniuk kellett. Minőségi cserével nagyobb lakásba költöznek, mire leszáll a gólya, négyüknek nagyobb lakásra lesz szükség. Nem mennek messze, csak a szomszédba, a Rév utcába.

Egy év múlva

Reggel óta nagy volt a készülődés a Rév utcában. Apró legényke ismerkedik az egyensúlyozás művészetével, de sokszor popsira pottyán. A kandalló kellemes melegénél üldögél a nagyapó, büszke szemmel nézi csöppnyi unokáját, aki éppen járni tanul. Nagymesternek nevezte el az ősz szakállú apóka, hogy miért azt hiszem, nem lesz nehéz kitalálni. Történt ugyanis, hogy ez a kis legényke lett a tanítója az öregnek. Amikor megszületett, az első találkozásukkor a nagyapa igen csak toporgott, néhány szemvillanásnyit gyönyörködhetett csak az unokájában, mert cimborája várta a kocsmában. Már is későn érkezett. Amikor meglátta barátját a kedvenc gépénél, nagyon dühös lett.

Nem szerette, ha más kísérti a szerencsét a gépnél. Nem kellett sokáig zsörtölődni, mert hamar elfogyott a barát pénze, így ő következhetett. Hamarosan mind a kettőjüknek üres lett a zsebe, elindultak hazafelé, azzal az elhatározással, hogy másnap ismét megpróbálják.

Ezen az estén váratlan látogatója érkezett. A Lelkiismeret látogatta meg. Nem voltak nagy barátok, ezért a kölcsönös öröm elmaradt. Félt ettől a találkozástól. A vendég sarokba szorította, nem tehetett mást, a feltett kérdésekre válaszolnia kellett.

Ültek csendben, majd a Lelkiismeret rákérdezte:

- Milyen az unokád?

- Hát, olyan kicsike – hümmögte csendben.

- Minden gyerek kicsike, de milyen a szeme, kire hasonlít?

Most szégyellte el magát először, mert meg sem nézte, annyira sietett vissza a kocsmába.

- Aztán mit vittél a menyednek?

Ugyan mit vitt volna? Volt egy ezrese, abból játszani sem lehet sokáig, nemhogy még ajándékot is venni.

Ekkor hallotta a Lelkiismeret gúnyos kacagását.

- Meg sem érdemled, hogy az a kis emberke egyszer nagyapának szólítson, vagy a menyed egy tányér ételt tegyen eléd, ha beteg leszel.

No, ez hatott, mert az utóbbi időben reggelenként gyakorta ébredt arra, hogy szakad a víz róla, és levegő után kapkod.

Megijedt, elgondolkodott. Lehet, hogy máris beteg? Tényleg! Mi lesz vele? Annyira elszigetelte magát a fiától az évek alatt. Csak másodszori felszólításra ment be a klinikára megnézni az unokáját. A gyerek sokszor hívta vasárnap ebédre, de minek ment volna, ha elmegy, vinni kell a kislánynak csokoládét, és azt drágának találta. Spórolt nagyon, hogy játszani tudjon, bízott a szerencséjében, hogy egyszer majd sokat nyer. Az éjszaka sem hozott álmot a szemére, a lelkiismeret éjjelre is vele maradt. Feltett még egy kérdést:

- Mi lenne, ha lerombolnád a múltat és építenél egy jobb jövőt? A te korodban sebesen fogynak a napok, ha most nem kapaszkodsz meg, később nem lesz, miben.

Ezek az utolsó szavak ismétlődtek, zakatoltak a fülében, amikor egy csodálatos zöld réten találta magát, hol álommanók kergetőztek a virágok között. Közöttük egy apró kis emberke, szőke fürtökkel, csillogó kék szemeivel nézte a manók fogócskáját. A kisfiú pont olyan volt, mint a fia pici korában. Egyszerre a kisgyerek kitárt karokkal futni kezdett felé, mikor odaért térdét átölelte, és így szól hozzá:

- Nagyapa, Te olyan jó vagy, szeretlek!

Könnypatak indult el megfáradt arcán, végigfolyt bőre barázdáin át, ősz szakállára. Letérdelt a gyerek elé, és átölelte.

- Én is szeretlek – mondta remegő hangon.

Hajnaltól az öreg vekker ébresztette. Tükörképe láttán elcsodálkozott. Mintha megfiatalodott volna. Ezen a reggelen nem köhögött, nehézlégzése is elmaradt. Egyre csak az éjszakai álom járt az eszébe. Lepörgött előtte az elmúlt tizennégy év.

Az, az este, amikor a felesége bejelentette, hogy elköltözik, és elviszi a kisebb gyereket, a nagyobbát nála hagyja, - így senkinek nem kell gyerektartást fizetni. Ez akkoriban történt, amikor megtudta, a feleségének alighanem van valakije. Alkalmanként, akkoriban is eljárta a belvárosi játékterembe a munkatársával, de nem sokat időztek. A pénzes boríték ugyan apadt, mert fizetéskor az adósságot ki kellett fizetni.

Nem rendeztek jelenetet. Elváltak. A lejtő egyre csúszósabb lett, többé nem volt megállás. Az asszony is kéregetett pénzt a rokonoktól, azt az adósságot is ráhagyta. Nőttek a felhők a fejük fölött, aztán jött a kilakoltatás vihara.

Végigpergett az élete filmje a sorsvetítőjében, egészen az unoka születéséig. Szívébe éles fájdalom hasított, ahogy rádöbbsen, mennyire felelőtlenül élt. Nagy elhatározásra jutott; Megváltozik! Hol kezd el, még nem tudta, de a reggeli cigaretta elmaradt. Megszomjazott. Feltett egy fazék teavizet, s amíg a víz felforrt, ábrándozva, szövögette reménybe a terveit. Nem megy le délután a kocsmába, helyette bemegy a klinikára, megnézi az unokáját. Egész nap a babára gondolt. Munkatársainak büszkén mesélt a csecsemőről, az álombéli kék szemekről.

Eljött a munkaidő vége, rendbe hozta magát és elindult a klinika felé. Amint megpillantotta a pici csillogó szemecskéit, észrevétlenül a karjába csípett. Az álombéli kék szemek néztek rá, két apró kéz nyúlt felé. Csak állt, a könnypatak éppen azokon a barázdákon futott végig a szakállára, mint az éjszaka. Nézte a csöppséget, kimondhatatlan vágy ébredt benne, hogy kézébe vegye, és megölelje. Ellenállhatatlan szükségét érezte kimondani; szeretlek. Aztán hallotta saját hangját, amint kimondja:

- Kicsim, szeretlek.

Észrevette, a menyé döbbsen arcát, és hallotta kedves, halk szavát:

- Biztosan ő is szeretni fog, ha sokat lát majd téged.

Tehát mehet, várják akkor is, ha nem érdemli meg. Milyen jók hozzá, érzékenyült el. Megmutatja, hogy méltó lesz a megelőlegezett bizalomra. A fia a kórteremben érte az apját, meg is lepődött, hiszen előzőnap oly sietős volt az útja, egyáltalán nem számított arra, hogy ismét találkoznak.

Együtt indultak el a klinikáról, útközben az apa elmesélte találkozását a Lelkiismerettel, elmondta a tervét, hogy megváltozik, büszkén újságolta, már rá sem gyújtott, egy kisgyereket még sem látogathat bagószaggal. Amint kimondta, maga is meglepődött, nem emlékezett erre a gondolatra, talán a Lelkiismeret diktálta. - elmosolyodott.

- Apa gyere fel, van egy kis töltött káposztám, megosztom veled, - kérlelte a fia.

A kislánynak közben megfőzték a kedvencét, a tejberizst jól megszórták csoki darával. Ellátták, majd lefektették. Az öreg leült a kiságy mellé és mesélni kezdett. Észre sem vette a vágató percekét, addig mesélt, amíg a kicsi szemecskéje be nem csukódott. Akkor felállt, és kiment a konyhába, ahol a fia az edényeket mosogatta. Sokáig beszélgettek, ott maradt éjszakára, reggel onnan ment dolgozni.

Egy hét múlva együtt vásároltak a piacon, a kocsmába nem ment többé, álmában néha kattogtatta a játékgepet az utolsó fillérjéig. Később ezek az álmok is elmaradtak.

Kis unokája szőke fürtjei göndörödtek, egyre jobban hasonlított az álommanók közötti kisgyerekekre, aki kitárt karral futott feléje. Teltek a hónapok. Egyre több időt töltött a családjával.

Újra barátra lelt, a Lelkiismeretben, vele boldogan időzik, tudja, benne nem csalódik.

Pár hónap múlva fia szomszédságába költözött, a Rév utcába.

Az unoka megtanította a nagypapát emberként élni, büszke is az öreg, ifjú mesterére.

A Rév utcába új szomszédjuk költözött, most ismerkednek vele, úgy hívják, hogy Boldogság.

Vége az első résznek

2. rész

Ponyvás, kamion gurult be a Vágy utcába. Óvatosan arasztak az óriási kerekek a keskeny úton. Pár perc múlva elkezdődött a pakolás. Új lakó érkezett. Az ablakokban, elhúzott függönyök mögül, fejek bukkantak elő. Lesték, mi kerül le a platóról. közben találgatták, vajon ki lesz az új szomszéd. Az ingóságokból azt is tudni vélték, tehetős lehet az illető. Nem sokkal később az első emeleti üres lakásba fel kerültek a bútorok. Csinos fiatal nő vezényelte a munkát. Kigyúrt rakodólegények szemlátomást lesték minden parancsát. Lassan kiürült az autó raktere, helyükre kerültek a tárgyak. Estefelé zene és jókedv hallatszott a lépcsőházban. A vidám társaság valamikor hajnaltájban távozott. Lett is ebből másnap susmus, "még meg sem melegedett, máris bulizik, hajnali vihogással veri fel a házat", pletykálták a kispadon.

Egész napra jutott téma a kényszer pihenőjüket töltőknek. Egy-két fiatal nőt zavart az új lakó látható jóléte, az idősebbeket a szép régi faragott bútorok, és a

hajnalig tartó mulatozás. Egy idősebb asszony árgus szemekkel figyelte, mikor futhat össze a lépcsőházban az új lakóval, hogy mielőbb bemutatkozhasson neki. Általában minden új lakó vele találkozik először, most sem volt ez másként. Udvariasan bemutatkozott, és sokat sejtőn éreztetve tekintélyét, kijelentette ő itt a legrégebb lakó, a legelső beköltöző. Annak ellenére, hogy ez a ház ma már "átmenetivé" lett minősítve, vannak még egy emeletnyien régiek, akik nem mennek sehova. Ők az őslakók.

Ezt követően kért egy kis pénzt, természetesen kölcsön. Ki merne ellenállni egy „őslakó” kérésének. Mindenki belesétált a neki állított csapdába, ez történt Tündével is. Nem volt elég óvatos, gondolkodás nélkül átnyújtotta a hárromezer forintot, holnap utániig. Azért addig, mert Julika megígérte, akkor jut pénzhez és megadja. Tehát az első ismeretség megkötött.

A lánynak tetszett a környék, főleg a tó, partja a gyereksereggel. Amint befordult az utcába, rendszerint lassította lépteit, szemlélődött. Munkába nem járt kocsival, szeretett sétálni, emberekkel találkozni. Nála mondhatni, munkahelyi ártalom. Érdekelték a sorsok, emberek, főleg a gyerekek, a majdani felnőttek. Azt tartotta, gyermekkorban dől el az ember sorsa, hitt a szülői minta fontosságában, a szerepek egészséges megélésében.

A lépcsőház középső lakásában lakott. Jobbról egy mérnök az édesanyjával, balról Edit, az elvált asszony soros barátjával, és kisfiával. Mindezt a kulcsot átadó közös képviselőtől tudta. Nemigen találkoztak, mindenki más időpontban járt munkába és haza. Ha véletlenül egyszerre nyíltak ajtót, az egyikük behátrált, megvárta, míg a másik elmegy, csak azután lépett ki a folyosóra. A mai világban, nem szívesen találkoznak az emberek egymással, így nem kell ismerkedni, beszélni, szükség esetén segítséget nyújtani a másinak. Mindenki éli a saját életét, a kis odújába húzódva.

Teltek a hetek. A beköltözés óta nem volt buli. Aki elhaladt a lány ajtaja előtt, kellemes zenefoszlányokat, pánsíp trilláit hallhatta. Furcsállották, hogy minden este, azonos időben világosság gyúlt a szobájában. Szinte óramű pontossággal érkezett haza. Megszűnt a susmus. Miután a postás érdeklődött Baráth Tünde pszichológus után, akkor tudták meg, ki ez a lány valójában.

Tünde barátságos volt, mindenkinek köszönt, a gyerekekre rámosolygott, lassacskán megkedvelték a házban. Egyik alkalommal a földszinti Éva kereste fel, akivel közös tárolójuk van az alagsorban. Mivel nem látott idegen holmit a helyiségben, érdeklődött van-e kulcsa, mert ha nincs, szívesen kölcsön adja, hogy csináltasson magának. A lány megköszönte a figyelmességet, felajánlotta, foglalják el nyugodtan a rá eső területet, egyelőre nincs mit letenni. Amennyiben szüksége lesz a tárolóra, szólni fog. Meghívta vendégét egy teára, pár sütemény mellett elbeszélgettek. Kölcsönös szimpátia alakult ki a két ember között, noha más korosztályba tartoztak.

Az asszony félóra múlva felállt és elköszönt. A látogatási idő betartására figyelve, udvariassága ezt kívánta. Ezt követően gyakran találkoztak. Nem telepedtek egymásra, azonban számíthattak a másakra, ha a szükség úgy kívánta.

Évike csendes szerény, segítőkész özvegyasszony volt, egyetlen gyermeke Ausztriában egy kutatólaborban dolgozott. Minden hónapban egy hétvégét töltenek együtt. Az asszony sokat mesélt Balázs gyerekkoráról, iskolás éveiről, tanulmányairól, csak a jelenéről hallgatott. Tünde nem faggatta, tiszteletben tartotta az asszony tapintatos hallgatását, bár kíváncsivá tette a fiú körüli rejtély.

Az év utolsó hónapjára fordult a naptár. Fehér csillámló ruhába öltözött hópehely gyerekek cikáztak, fogócskáztak a kandeláber lámpái körül. A szemnek is szép látványt kínálva. Gyalogosan baktatott haza. Eszébe jutott a gyermekkor. Édesapja készítette magas támlájú szánkó, hólabda csaták a kiserdőben, ródlizás a körtöltésen, és azok a boldog karácsonyi ünnepek a nagyszülőknél, fent a Hargitán. Felhőtlen gyerekkora az édesanyja betegségéig tartott. Amint ágyba került szegényke, édesapját is megtámadta a rettegett kór. Főiskolára járt, amikor mind két szülőjét elveszítette. Pszichológus hallgatóként is nehezen dolgozta fel a ránehezülő dupla gyászát.

A kapuhoz érve elővette kulcsait, és elindult az emeletre. Éppen felért az utolsó lépcsőre, mikor elaludt a villany, megbotlott. Ahogy nyúlt volna a kapcsolóhoz, háta mögött kinyílt egy ajtó. Hirtelen megtorpant, és kicsúszott a táskájában lévő ülési jegyzetek tömkelege. Ijedten állt a sötétben a papírhalmaz fölött, az arca lángvörös lett zavarában, mikor felgyulladt a villany.

- Sajnálom, ha megijesztettem, segítek, - szólat meg a férfi mögötte.

Egy pillanatra egymásba kapaszkodott a tekintetük. Furcsa remegés járta át a testét. Nem ismerte ezt az érzést. Midőn elkezdtek összeszedni a szétesett mappákat, néha összeért a kezük, egyszerre nyúltak egy papírhoz. Hirtelen kicsapódott az ajtó, megjelent a férfi édesanyja, és rászólt a fiára:

- Péter mit művelsz? Neked fiam időre kell menned, nem érsz rá udvariaskodni, indulj! – hangzott el a parancs.

Ez alkalommal a férfi jött zavarba, átadta a kezében lévő aktát, elköszönt, és elindult a lépcsőn. Mikor csapódott a bejárati ajtó, az öreg hölgyet is elnyelte az előszoba homálya.

Lassan minden a helyére került. Vacsora után, Tünde hozzálátott az ülések anyagának feldolgozásához. Közben többször felvillant előtte a férfi csillogó, tengerkék szeme, mit követett az öregasszony replikája. Nehezen jött álom a szemére. Érdekes, kusza álmok váltakoztak, reggel nem tudta összerakni a foszlányokat. Évek óta álomnaplót vezetett. Ezen a reggelen üres maradt az oldal, elmaradt a szimbólumelemzés.

Karácsony előtt nagyobb a betegforgalom. A szeretet ünnepe, a magányos embernek nagy terhet jelent. A múlt, az emlékek jelentősebb szerepet kapnak, a sértések is éppen ezért jobban fájnak. Amint beért, a kiscsoportja köszöntötte. Egyik páciense odalépett és Mikulás csomagot nyomott a kezébe. Zavarba jött, megfedkezett ennek a napnak a jelentőségéről. Nem értette, ilyen vele soha nem fordult elő eddig. Talán fáradt, gondolta, de abban a pillanatban a szempár

ismét bevillant. A tegnap esti férfi, mosolygós szeme. Elhessegette magától a képet, igyekezett nem gondolni rá, főleg a szigorú anya gúnyos megjegyzésére. Elkezdtek a foglalkozást, ez a pszicho dráma napja, ami mindenkit megnyit, sokszor igen kemény feladat elé állítva a szereplőket. Csodálatos eredmények érhetők el a terápiával. A foglalkozáson teljes bedobással a munkára összpontosított. Délben egyik barátnőjével indultak ebédelni. Gondolkodott meséljen-e neki a tegnap esti kalandjáról. Végül úgy döntött, hallgat. Valószínű másnak úgy sem jelent semmit, hiszen csak egy lépcsőházi pillanatképről lehet szó.

Délután, amint az utcába befordult, a sorház ablakait fürkészte, keresett egy ablakot a sajátja mellett. Gyenge villanófény halvány rezgésével hívta fel magára a figyelmet a keresett ablakszem. Valószínű a televízió változó erősségű fénye lehetett. A többi még sötéten ásítózott a kora estében. A kapun belépve a postaládához sietet, ahol egy cetli várta. A cetlin ez állt: - „Kérlek, gyere be, nagyon fontos!”

Azonnal barátnéja ajtajához sietett, pár pillanat múlva kinyílt az ajtó, egy kétségbeesett asszony tekintete kapaszkodott belé. Érezte, nagy baj van.

Elfoglalták megszokott helyüket az étkező sarkában, ahol a két csésze, és a teríték elárulta, itt bizony vacsorával várják. Majonézes krumplit és rántott halat ettek. Éva mozgásában valami furcsa bizonytalanságot vett észre. Nem tudta mire vélni, eddig soha nem látta ilyennek. Az asszony közel hajolt hozzá, szinte suttogva közölte, egy titkot szeretne megosztani, mit mással nem tudna megbeszélni. Napok óta szenved, megőrül a tehetetlenségtől, és tanácstalanságtól. Az élete nagy döntéseit egyedül hozta meg, amit nem bánt meg soha, mert az eredmény visszaigazolta. Ám ezúttal csődöt mondott a bölcsessége, nem tudja, hogyan cselekedjen, mi lenne a legjobb. Ettől a döntéstől függ a továbbiakban a fiával való kapcsolata. Most a lehető legjobb megoldásra van szükség. Ebben kéri a segítségét. Imádja a fiát, nem szeretné elveszíteni, de a jelenlegi helyzettel nem tud mit kezdeni. Aztán elkezdődött a történet.

Jócskán elmúlt éjfél, mikor felálltak. Átölelte egymást, s avval búcsúztak, hogy másnap ismét összeülnek, és tovább tárgyalják a lehetőségeket.

Tündének nem jött álom a szemére. Megértette a nehéz helyzetet, életében először maga tehetetlenséget érzett. Egyet tudott csupán; segíteni kell! De hogyan?

Három hét múlva karácsony.

Sajnálta Évát, akiről tudta, nehéz helyzetbe került, nagy a család, és mindenkinek magyarázkodnia kell, érthető, hogy ettől félt. Már régen elfogadta szeretett fia döntését, az életvitelét. Arra azonban nem gondolt, mi lesz, ha közvetlen szembesülnie kell vele. Addig nem zavarta, amíg nem kellett felvállalnia a család előtt, most viszont erre kéri egyetlen gyermeke, hogy mire megérkeznek, közölje a családdal az igazságot, a megváltozhatatlan tényeket. Balázs nem szeretné a párját kellemetlen helyzetbe hozni, fájdalmat okozni neki.

Család centrikus, harmonikus légkörben nőtt fel, nem kellett titkolóznia soha, így szülei régóta tudták, hogyan él, kik a barátai, ki a szerelme. Eddig nem volt gond belőle, mert a tágabb környezetnek nem kellett kitárulkoznia. Egy ekkora családban nem mindenki toleráns az ilyen helyzetben. Nehéz lesz három hét alatt felkészíteni mindenkit, az ünnepi ebédnél megjelenő új családtag bemutatására.

Éva sem tudott elaludni, azon gondolkodott, kinél kezdje a karácsonykor szokásos meghívást. Aztán döntött. Felkelt, magára vette a köntösét és kívánszorgott a konyhába.

Főzött egy jó erős kávé, és elkezdte írni a névsort, úgy ahogyan eszébe jutott. Mikor végzett vele, leellenőrizte, nem hagyott –e ki valakit. Elsőnek Sára neve volt felírva. Milyen érdekes, hogy pont ő! Elcsodálkozott. Talán nem véletlen. Hányszor hallotta Sárától, aki évekkal ezelőtt spirituális asztrológiával jegyezte el magát, hogy nincsenek véletlenek.

Ránézett az órájára. Hajnali három volt, milyen kár, hogy nem hívhatja fel Balázst.

Előkészítette az aznapi főznivalót, mire végzet a nyugalom, simogató köpenyét érezte testén. Mi történt vele nem értette. Talán egy angyal sietett segítségére? Hitt az angyalokban.

Végre ágyba került ismét, mégsem jött álom a szemére. Bekapcsolta a rádiót, már a reggeli krónika ment. Nem emlékszik a részletekre, talán elszenderedhetett. A csengő berregésére riasztotta. Tünde állt az ajtóban. Megígérte este siet hozzá.

Éva tárcsázott, Sárától időpontot kért a találkozóra. Akár azonnal indulhatna, mégis egy délutáni időpontban egyeztek meg. Majd fiát hívta, aki készségesen válaszolt a feltett kérdésekre. Vidáman köszöntek el egymástól.

Délután elindult a megbeszélte időben, részletesen elmondta jövetelének célját. Semmi rendkívüli reakciót nem tapasztalt, Sára azt mondta, mostanában gyakori a jelenség, nem kell ebből ekkora gondot csinálni. Minden csoda három napig tart. Amint ránézett a papírkára, amelyen Balázs és szerelme születési adatai voltak, elmosolyodott. Elkezdett egy táblázaton dolgozni, majd számolt. A kapott adatokat betáplálta a laptopjába.

Nem tudni pontosan mennyi idő telt el, olyan félóránnyal lehetett taksálni, amire elkészült a két egymásra vetített kördiagram. Sára megszólalt:

- Ez elkerülhetetlen találkozás, élethosszig tartó kapcsolat, - többet nem mondhat, fejezte be az elemzést.

Éva hallott a karmáról, de nem sokat értett belőle. Kérte Sárát fejtse ki, és mondjon el mindent, a továbbiakat is, mire számíthatnak.

Az asszony udvariasan közölte, más sorsát senkinek nincs joga kutatni, ezért ő nem elemezheti tovább, csak akkor, ha az illető személyesen kéri. Ez nem társasjáték, szigorú etikai szabályai vannak, a bizalom a legnagyobb kincs egy asztrológus kezében. Az egyetlen, amit megnézhet esetükben, hogy a két ember

találkozásában fennáll-e a karmikus kapcsolat. Ezt követően összetépte a kezében lévő körrajzot. Még sokáig mulatták együtt az időt, beszélgettek magáról a karmáról. Éva megkérte Sárát, ünnepek után nézze meg az ő horoszkópját is, mondja el mit lát benne. Ebben megegyeztek. Kellemes ünnepeket kívánva egymásnak, elköszöntek.

Következett a második rokon, a nagynéni, a vallását gyakorló idős hölgy. Tőle tartott legjobban. Megérkezésekor azonnal belekezdett a mondandójába. Nagy érdeklődést tapasztalt Malvinka részéről, aki figyelmesen végig hallgatta, egyszer sem szakította félbe. Mikor befejezte, bölcsen így válaszolt:

- Egy szerető anyának az a feladata, hogy elfogadja gyermeke döntését, és a lehetőségei szerint segítse annak boldogulását.

Éva nem hitt a fülének, soha nem gondolta, hogy rokona így látja a világot, aki ezután szolgált még pár meglepetéssel.

Rohant az idő, mint vad kanca a prérin. A zserbós doboz tartalma egyre fogyott. Szótták a beszélgetés fonalát, a szellem rokkáján. Az idős hölgy lélekről, és annak burkáról, a fizikai testről beszélt. Éva sajnálta, hogy eddig csak a családi ünnepeken jöttek össze. A szeretet lángja nagyot lobbant a szívében, amint az öreghölgy megfontolt szavait hallgatta, és a tiszta tekintetével találkozott.

Útja a következő állomása az agglegény Miklóshoz vezetett. Nem érte el telefonon, gondolta felugrik hozzá, hátha otthon találja. Bejelentkezés nélkül nem szokott betoppanni sehova, tiszteletlenségnek tartja. Mégis megszegte az önmagának felállított szabályokat, hiszen pont útba esett a férfi lakása. Az öreg házhoz érve örömmel tapasztalta, jól döntött. Égett a villany a szobában, tehát itt is sikerül letenni a sorspakkját. Miklós csendes ember, soha nem volt összeütközése a családban, talán ő is beáll a sorba.

A körfolyosón megállt az ajtó előtt, vett egy mély lélegzetet, majd csengetett. A rokon kicsit váratott magára, mire ajtót nyitott. Zavarát képtelen volt leplezni, könnyörgőn nézett rá, miközben esedezett, haragudjon, most nem tudja fogadni, vendége van. Éva elszégyellte magát, kérte, látogassa meg másnap, beszélniük kell. A nyitott ajtón át megpillantott egy fiatal lányt, aki egy pillanatra megjelent a szobaajtóban. Úgy huszonévesnek taksálta. Elmosolyogta magát, és elköszönt. Alig lépett be az ajtón, csengett a vonalas telefonja. Miklós hívta. Az asszony nem engedte, hogy magyarázkodjon, gyorsan leszögezte, ha komoly a kapcsolata, mind a kettőjüket szeretettel várja szentestén, de addig feltétlenül beszélniük kell. Másnapra beszéltek meg a randevút.

Szorongása megszűnt. A kellemes fáradtság elnehezítette végtagjait, türelmetlenül várta, hogy elmesélje barátnőjének a napi eseményt. Nem sokat váratott magára a pillanat, Tünde megörült a sikeres családlátogatások eredményének. Amint az agglegényhez értek, eszükbe jutott, megkérhetnék rá, hogy segítsen az ünnepi készülődésben, mire hazaérnek Balázsék.

Másnap a rokon pontosan érkezett. Fülig pirult, mint egy szerelmes kisdiák, ahogy a lányról kezdett mesélni. Az egyetemen ismerte meg, éveken át

hallgatója volt. Mindig megkülönböztetett figyelmet szentelt az előadásainak, soha nem hiányzott, állandóan ott ült az első sorban. Szorgalmas diáknak tartotta. A diplomaosztásig nem gondolt semmire. Azon az estén észrevette, a lány könnyben lábadt szemmel kíséri mozdulatait.

Megkérdezte segíthet-e valamiben. A lány mélyen a szemébe nézett, és így szólt:

- Igen! Maradjon velem!

Nem értette, pontosan mit takarnak e szavak, mégis benyúlt a zakója zsebébe, és átadta a telefonszámmal ellátott névjegyét. Aznap este megszólalt a telefon, s Anikó hangja csendült fel a vonal túlsó végén. Zaklatottan, de ellenkezést nem tűrő hangon kérte, ha ideje engedi, vacsorázzanak együtt. Meglepte a kérdés, nem szokott hozzá, hogy őt hívják randevúra, mégis igent mondott. Sokáig tiltakozott az eget rengető érzések ellen, mégis magával ragadta a mindent megsemmisítő lángolás. Azóta vannak együtt. Az egyik szekrényt már Anikó ruhái foglalja el. Jól érzi magát a lánnyal, bár fél a jövőtől, a köztük lévő 24 évtől. Saját magát avval vigasztalja, mindegy meddig tart, de addig is megélheti a csodát, amire évtizedeket kellett várnia. Lenyűgözi ez a szerelem, bár tisztában vele, ilyen nagy korkülönbség ritkán hoz hosszantartó boldogságot.

Amint ezt kimondta, Éva átvette a beszélgetés fonalát. Vigasztalta unokatestvérét, aki döbbenet hallgatta az asszony vallomását:

Balázs Ausztriába érkezésekor, Ingriddel, a kutatólabor vezetőjével találkozott először. Az asszony akkor volt negyvenéves. Szép arcú, ápolt, rendkívül intelligens nő. Sokat tanult tőle, úgy tudott magyarázni, hogy azonnal megértette miről van szó. Az asszony egyedül élt. Tanított a bécsi egyetemen, tömérédek munkája akadt. Két éve dolgoztak együtt, amikor Balázs balesetet szenvedett, eltört a bokája. A főnökasszony magához vette, ellátta és gondozta a fiút. Ebben az időben rengeteget beszélgettek, nevetgéltek, megtapasztalták azonosan látják, és gondolják a világ dolgait. Közel kerültek egymáshoz. Balázs végleg Ingridhez költözött, azóta együtt vannak, imádják egymást.

Pár éve észrevették valami nincs rendben. Az asszony járása bizonytalanná vált, imbolyogni kezdett, és széles lett a járása. Nem sokkal később már bútorokba kapaszkodva tudott csak járni. Kivizsgálták. Szklerózis Multiplex, a rettegett kór támadta meg. Az idegvégződéseket védő zselészerű anyag lassú felszívódása okozza a betegséget, meggyógyulni nem lehet, csak késleltetni az állapot előrehaladását. Hamarosan munkaképtelen lett, és egy éve kerekesszékre került. Kérte Balázst, hagyja el, és élje a maga életét, hiszen fiatal, az ő feladata a családalapítás. Balázs nem hallgatta meg az intelmeket. Igazi társra, szellemi partnerre, barátira talált benne, az élete mellette lehet teljes. A kezelőorvos nem régen, figyelmeztette őket, az asszony állapotában rohamos rosszabbodás várható. Ekkor határozták el, hogy ezután mindenhova együtt mennek. Karácsonyra hazajönnek.

Miklós megfogta unokatestvére kezét, szájához emelte, és megcsókolta, a tisztelet jeleként.

Éva megkérdezte a küszöböknél lehetne –e rámpát készíteni, hogy fia barátnője könnyebben tudjon közlekedni. Előkerült a colostok, papír és ceruza, mérni, rajzolni kezdett, megígérte, mire megérkeznek, addigra elkészül az akadálymentesítés.

Késő este volt, amikor a férfi hazament. Az asszony az órára nézett, rögtön kilenc óra, állapította meg elégedetten. Bekapcsolta a televíziót, hogy megnézze a híradót. Kényelmesen elnyúlt a füles fotelben, nyújtózkodott egyet, elégedetten végiggondolta a nap eseményeit.

Napok óta kereste az alkalmat, hogy megkérje a barátnőjét, töltsse velük az ünnepet. Sokat jelentett számára ez a barátság, tudta mindig számíthatnak egymásra. Ritka ajándéka a sorsnak, az emberek ilyen találkozása. Nem nagyon tudott figyelni a hírekre, de nem is bánta, tele volt a szíve szerető várakozással. Végtagjai ellazultak, pillái elnehezültek.

Álmában gyönyörű csengettyűt hallott. Az édesanyja hívta őket a karácsonyfához. Körbe állták a feldíszített fát és elénekelték a Mennyből az angyalt, majd kívántak egymásnak boldog karácsonyt, és hozzákezdték a csomagok kibontásához. A nappaliban roskadozott a megterített asztal, közepén gyönyörű herendi gyertyatartóval. Ez az egy darab maradt meg az örökségből. Amikor kenyérre kellett a pénz, egyre sűrűbb látogató lett náluk a városi kupec. Távozása után hol egy műtárgy, hol egy kép tűnt el a falról, csak a gyertyatartó maradt mindig a helyén.

Asztalhoz ültek. Sokan voltak, a család együtt ünnepelte Jézus születését. Vidám beszélgetés zajlott, amikor Tünde megérkezett. Egyenesen Ingrid felé tartott, megfogta a kezét, és kérte szálljon ki a kerekesszékből. Az asztalnál néma csend lett, mindenki őket figyelte. A lány kitartotta a kezét, hogy szükség esetén támaszt nyújtson, de nem volt rá szükség, mert az asszony biztosan felállt, és elindultak a fa irányába. Ekkor mindenki felállt, volt, aki tapsolt, vagy sírt örömeiben, mert igazi csoda történt. Éva is elindult a feléjük. Hirtelen a fa nagy robajjal eldőlt, díszek robbantak szét, tele lett a szőnyeg apró üvegdarabokkal. Ingrid elvesztette az egyensúlyát és az üvegszilánkokra zuhant. Az asztali gyertya elborult és lángra kapott. Mindenki menekült, csak Tünde próbált meg segíteni. Nem tudta megemelni a vérző béna testet, ketten maradtak az egyre közeledő lángnyalábok között...

Saját sikolyára ébredt. Rögtön kitisztult a tudata, tisztában volt vele, hogy csak álmodott. Rosszul érezte magát, remegni kezdett.

Szerette volna megfejtetni ott rögtön az álmát. Nagyon rossz előérzete támadt.

Egy emelettel feljebb alig hallható léleksimogató háttérzene mellett Tünde esettanulmányokkal ismerkedett. A lépcsőház felől ismerős léptek nesze

bontotta meg a csendet. A férfi megállt az ajtó előtt, időzött pár másodpercet majd folytatta útját. Nemsokára a ház elnyelte a léptek zaját.

Nem tudott tovább figyelni a munkájára, gondolatai csapongani kezdtek. Naponta többször felidézte a szempárt. Ábrándozása nem sokáig tartott. A férfi anyjának kioktató, sápirozásának emléke gyorsan magához térítette.

Az utóbbi időben gyakran vendége van az öreg hölgynek, jutott eszébe. A lakásból kiszűrődő beszélgetés foszlányaiból következtetni lehet, nincs egyedül. A napokban, amikor az ajtaját zárta, szokatlan fennhangon mesélte az asszony valakinek, feltehetően az előszobában, hogy a fia barátnője vörösre festette a haját, nagyon jól áll neki. Bízik abban olyan jó menyee lesz, amilyen gyönyörű az a teremtés.

Dorgálni kezdte magát, miért ítéli el ennek az asszonynak a viselkedését, egyetlen alkalom miatt. Ahogyan fia barátnőjéről beszélt, nem is tűnt gonosznak. Nem tudott megbékélni magával, soha nem érzett senkivel szemben ellenséges indulatot. Elhatározta, a lehető legrövidebb időn belül helyére teszi magában a dolgot. Mit foglalkozik ezzel a családdal, szomszédok és ennyi. Egy lépcsőházi találkozás, pillanatnyi szemkontaktus, a néni dübörgése, majd negédes beszélgetésfoszlány. Kit érdekel?

Nem fér ő ebbe a képbe, el kell felejtetni az egészet, ami felforgatta a lelki békéjét. Elindult az előszobába hagyott táskájához, a következő aktáért. Alig telt el félóra. A lépcsőházban ajtónyitást követően, ismerős rikácsolást, parancsosztást hallott.

- Egy óra múlva gyere haza, mert be kell adnod a gyógyszereimet!

- Itthon leszek Anyám - hangzott a szelíd, és megnyugtató válasz.

Tünde összerezszent, gondolatait elhessegette, és elkezdte a tesztek elemzését. Becsukta az szoba ajtaját, így nem halhatja a házbelső zaját. Nehezen haladt, jól tudta figyelnie kell, ebben nem tévedhet. Munkájának óriási tétje van, emberek függnnek tőle. Mások lelkét kell szakszerűen ápolni, visszaállítani a megbomlott harmóniát. Rég elmúlt éjfé, mikor befejezte a napot.

Reggel kábán ébredt. Pár nap és itt a karácsony - sóhajtott. Legalább jól kipihenheti magát. Megitta a kávéját, bekapta a reggelijét és útjára indult. Éva ajtaja előtt elhaladva, furcsa zajokat szűrődtek ki, becsöngetett. Szélesre tárta az asszony a bejáratit ajtót, hogy barátnője jól lássa, mekkora munkában vannak. Eltűntek a magas küszöbök, sima akadálymentes lett a helye. Váltak pár mondatot, megölelték egymást, és elköszöntek.

Hazafelé több üzletbe betért, ajándék vásárlás ürügyén. Könyveket, apró ajándéktárgyakat helyez el a fa alatt, ha barátai meglátogatják őt az ünnepek alatt.

Az órájára nézett. Nem sokára zár a könyvtár, ijedten megszorozta lépteit. Két könyvet szeretett volna kölcsönözni, egy szakmait és egy verses kötetet, a kedvenc költőjétől. Vágyott a könyvek illatára, és a csendre. Nem kellett sokat

bóklásznia, megtalálta, amit keresett. Kezében könyvekkel a pult felé tartott. Olyan érzése volt, hogy valaki figyel. Gyorsabban kezdett dobogni a szíve. Pár lépés után a sarokban, a szomszédjával nézett farkasszemet.

A férfi mosolygott, udvariasan köszöntötte, kezét nyújtotta, pótolva a megkésett megmutatkozást. Érdeklődött mit olvas. Remegett a keze, átnyújtotta az egyik könyvet. Elakadt a hangja, nem tudott megszólalni. A pillanat nehezen oldotta a feszültséget. Suttogni kezdtek, megállapították, mind a ketten hasonló verseket szeretnek. A közelgő zárás figyelmeztető gongjára elhagyták az olvasótermet. Egy közeli kis cukrászdába betértek. Hamarosan úgy beszélgettek, mintha ezer éve ismernék egymást. Gyorsan múltak a percek, észre sem vették, hogy holdanyó megérkezett ezüstszekeivel, és csillagos bársonyával terítette be az eget. Tünde lopva az órájára pislantott. Udvariasan közölte, haza kell mennie, mert várnak rá.

A földszinten elbúcsúztak egymástól. A férfi rákérdezett:

- Találkozhatunk holnap?

Tünde zavartan válaszolt:

- Miért? Hol, mikor?

- Tehát, igen, - mosolygott Péter örömmel. A könyvtár előtt várlak.

- Hatkor - válaszolta Tünde, majd a csengő felé nyúlt.

Megzavarta a váratlan helyzet, nem értette, hogyan mehetett bele, egy újabb találkozás ígéretébe.

Éva azon nyomban felismerte barátnője ragyogását. Gondolta kihasználja a kellő pillanatot és meghívja, töltsse velük a szentestét. A lány elérzékenyült. Családi ünnep, nem illik ő bele. Megpróbált hárítani, de a barátnő nem hagyta magát lebeszélni a tervéről. Sietve hozzátette, szüksége van a segítségére. No, ez hatott, erre nem lehetet nemet mondani. Megegyeztek, együtt ülnek az ünnepi asztalhoz.

Az illatos tea kortyolgatása közben, Tünde boldogan mesélt a könyvtári találkozásról, és a másnapi randevúról. Talán egy óra telhetett el, mikor csengettek. Az ajtóban a férfi állt, fekete mappával a kezében. Udvariasan így szólt.

- Tündénél, hiába csengettettem, gondoltam, még itt találom. Az aktái a kocsiban maradtak, most találtam meg, mint a garázsba indultam.

Az asszony behívta a férfit. Sokáig beszélgettek hármasan. A fiatalok együtt mentek el. A lépcsőházban elváltak útjaik. Péter a kocsihoz, a lány a lakásába tartott.

Zaklatottan lépett be az ékszerdobozába, a biztonságos aranykalitkába. Rettentően félt az érzéseitől, no, és a vörös hajú nőről sem feledkezett meg.

Hajnal volt, mikor álmotündér megsajnálta, és megsuhintotta varázspálcájával. Nem sokára megszólalt a vekker. Új nap köszöntött rá, nem sejtette, mit hoz számára a hamarosan beköszönő újesztendő. Reggel, ahogy kilépett a folyosóra, a szomszédból heves vitát hallott. A hangfoszlányok mozaikjából összerakta, az anya azért pörölt, mert hiába várta este meleg vacsorával.

Havas eső mosta az utcát. A fagyos tél szürke jégbordát lehelt a tájra. A troli szardíniás dobozhoz hasonlított a reggeli csúcsforgalomban. Ázott emberek feszültek egymásnak, éppen úgy, mint gondolatai ezen a zord napon. Hiába próbált átlátni a ködön, gondolatai előtt szürke fátyol lebegett. Egyet tehetett, reménykedett. Ha majd leesik a hó, és fehérbe öltözteti a várost, minden feltisztul előtte.

Aznapi munkája lehetővé tette, hogy ebédjét otthon költse el. Délutánját megtervezte, az esti randevú előtt. Segít majd Évának az ünnepi készülődésben. Bekapott pár falatot, és otthoni ruhájába bújt, föléje vasalt, keményített hímzett kötényt kötött. Emlékében megjelent szeretett nagyi, maga főzte keményítőjének tört fehér színe, melyet kékítővel tüntetett el, és lett belőle hófehér ropogós kelme. A konyhában terített asztal várta. Megköszönte a figyelmet, de elmondta, már túl van az ebéden. Hiányolta a készülődés kellékeit, sehol egy tál, egy tepsi vagy fakanál. Gondolataiban kezdett kutatni. Biztos most kellett jönnie, segíteni Évának? Rákérdezett. Az asszony megfogta a kezét, s a zsebkendőnyi kamrához vezette, hol a polcokon sorakoztak a lábasok, tálak, tálcák, finomságokkal megpakolva, sütvé, főve, terítésre várva.

Ekkor értette meg, a segítségkérés indok volt csupán, hogy elfogadja az ünnepi meghívást, és legyen jelen, mikor a család megérkezik.

Éva azon morfondírozott, hogyan fogadja a nála három évvel fiatalabb asszonyt. Azt sem tudja, a kerekesszéknek hol lenne a legjobb helye, szeretné a legnagyobb kényelmet biztosítani számára.

Tünde ámulva nézte a csodálatos édesanyát, a fia boldogságát tartotta mindenekelőtt. Egyetlen elmarasztaló szó nem hagyta el a száját, Ingrid intelligenciáját, kiválóságát, és jóságát dicsérte egyfolytában.

Bezzeg Péter édesanyja!

Idáig jutott gondolataiban, amikor elszégyellte magát. Lám, ismét ítélkezik, nem különb nála... - dorgálta magát. Elhessegette rosszalló gondolatait az idős asszonnyal kapcsolatban. Nagy izgalomban voltak, melegítettek, terítették, készülődtek. Az óra mutatói vidáman járták körtáncukat, a másodpercmutatók incselkedtek kicsit, mintha sürgetnék őket, emlékeztetve, fogy az idő. Mire, minden a helyére került, a telefon csörgése jelezte, megérkeztek.

Magukra kapták a kabátjukat s a ház elé siettek. Abban a pillanatban léptek ki a kapun, mikor Balázs öléből, a kocsijába emelte az asszonyt, meleg takarót terítve rája, és elindultak a ház felé. Éva boldogan sietett elébük, lába nem fiához vitte, hanem az asszonyhoz, ahogyan karjaiban érezte az asszony testét, szívébe úgy foglalta el a helyét, fogadta be a lelkét.

Tünde odalépett Balázshoz és bemutatkozott. A férfi boldogságtól sugárzó pillantása belekapaszkodott a lány nyílt tekintetébe. A barátság ékes csillaga lobbant fel mind a kettőjük szemében.

Pár perc múlva minden nehézség nélkül a lakásban voltak. Megdöbbentek, hogy Ingrid milyen jól beszél magyarul. Tünde elgondolkodott, milyen sokat tett ez az

asszony, hogy párjának a kedvében járjon. Egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy az asszony kiérdemli párja végtelen szeretetét. Megértett, miért mondták a régi bölcsek, hogy a lélek ruhája a test, ami nem más, mint egy díszlet. Az érték, maga, a lélek.

Érdekes helyzet alakult ki, mindenki természetesen viselkedett, szerepet senki nem próbált magára öltetni, nem volt szükség a színészi tehetségre. Egy-egy mozdulat, bájos esetlenség, bizonyította a természetességet.

Nem sokára asztalhoz ültek. Éva próbálta kiszolgálni Ingridet, de az asszony olyan gyakorlatiasan mozgott, nem volt szüksége segítségre. Sokáig ültek az asztalnál, majd Tünde felállt, hogy leszedje a terítéket, elmosogasson és hazamenjen. Ingrid megkérte, engedje meg, hogy vele menjen és segíthessen eltörölgetni, legalább az édesanya és a fia nyugodtan beszélgethet egymással.

A konyhában vidám beszélgetés zajlott, nyoma sem volt feszültségnek, izgalomnak. Ingrid elmesélte, hogy nagyon vonzódik ő is a pszichológiához, amíg jobban mozgott, eljárt előadásokra. Kérdezett és beszélt, mesélt. Elfogytak az az edények, s tisztán a helyükre kerültek. Elbúcsúztak egymástól a szentesti viszontlátásig. A lépcsőn felfelé menet jutott csak eszébe az esti randevú.

A lakástól pár lépés választotta el, mikor szomszéd ajtó felől nyöszörgést hallott. Megtorpant, s feszülten fülelni kezdett. Pár pillanat múlva megismétlődött az tagolatlan, erőtlen hang. Semmi kétség, valami nagy baj történt. Izgalmában alig tudta a kulcsot a zárba illeszteni, nehezen jutott be a lakásba. A mappát kereste. Emlékezett, hogy látott rajta egy telefonszámot, gondolta, ez csakis Péter száma lehet, hiszen a borítón nem volt semmi. Amikor visszakapta egy telefonszám volt rá írva. Tárcsázta a számot, valóban Péter jelentkezett. Izgatottan hadarta, mit tapasztalt. A férfi megköszönte és haladéktalanul indult haza. Kisvártatva felsikoltott a csengő. Péter állt az ajtóban, viaszszínű arccal, színtelen ajakkal, s ahogy megszólalt, hangja is remegett. Kérte, menjen át hozzájuk. A kisszobába érve az idős asszonyt a szőnyegen fekvé találták. Feje mellett kisebb vértócsa, egyik lába furcsán a teste alá csavarodva, fájdalmasan jajgatott. A fiú odalépett, felemelte édesanyja fejét, megkérte Tündét, telefonáljon a mentőknek. Az asszony is, feléje fordította a fejét.

- Maga mit keres itt? – kiáltotta villámló szemekkel.

- Anyám! – felelt a lány helyett a fia. - Ő telefonált nekem, mert hallotta a nyöszörgésed.

Az asszony nem törődött többé a lánnyal, csak azt hajtogatta: nagyon fáj a lába, nem tudja megmozdítani.

Közben a Tünde egyre türelmetlenebbül válaszolgatott a mentőállomás diszpécserének ostobánál ostobább kérdéseire. A néni nevén, korán és a látható helyzetén kívül, arra voltak kíváncsi, miért nem az ügyeletet-, háziorvost hívták, esetleg a betegszállítókat, mert - magyarázták -, a mentő és a betegszállítás nem

azonos, tevékenységükben is különböznek, sőt a társadalombiztosító is csak azt fedezi, ahova a betegalany be van sorolva.

Ekkor Tündénél elszakadt a cérna.

- Egy vérző idős hölgyről van szó, aki feltehetően elesett, fejét betörte, lábát nem tudja mozdítani, mindegy hogy betegszállítót, mentőt, vagy helikoptert küldenek, de jöjjön azonnal valaki, mert a betegalanynak titulált ember elvérzik!

- replikázott most már felemelt hangon.

Pár perc múlva fülsiketítő sziréna hangja szelte át az utca csendjét.

A mentőtiszt szakszerűen, de ideiglenesen ellátta a sebet.

- Varni kell - jelentette ki, mialatt az asszony combjához ért, megcsóválta a fejét.

Valószínű combnyaktörés - sorolta. Sajátos hordágyra fektették a beteget, fia kíséretével a klinikára, szállították.

A lány hazament. Nem is gondolt az elmaradt randevúra. Tiszta szívből sajnálta az asszonyt, látta a fájdalomtól eltorzult arcát és fia őszinte aggodalmát. Órák teltek el. Későre járt.

Utóbb eszébe jutott, talán a barátnőjéhez sietett, ahhoz a vöröshöz, akit az édesanyja annyira dicsért, mint leendő menyét. Gondolatai itt jócskán időztek, amikor ismét felharsogott a csengő. Péter állt az ajtóban.

- Bejöhetek? – kérdezte bátortalan mosollyal.

- Természetesen. Gyere, mondd, mi van.

- Combnyaktörés. Azonnal megoperálták, az intenzív osztályon vitték. A fejsérülés szerencsére nem súlyos, összevarrták. - Tudatta dióhéjban Péter.

- Szegénykém, milyen ünnepek lesz! - buggyant ki Tündéből.

- Rajtad múlik, milyen lesz - felelte Péter.

- Rajtam? – ámult el Tünde. - Talán a barátnőd segít átvészelni a nehéz napokat. Természetesen rám is számíthatsz, mint szomszédra és barátira, ha bármiben tudok segíteni.

Péter bambán nézett rá, majd megkérdezte, honnan veszi, hogy van barátnője?

Most Tünde érezte kényelmetlenül magát, majd elmesélte, mit hallott, amikor az édesanyja dicsérte a fia barátnőjét valakinek.

- Úristen! – kiáltott.

Már értette, nagyon is értette. Egy alkalommal elmondta az édesanyjának, hogy mennyire tetszik neki a lány. Akkor az édesanyja azt mondta, hogy a beköltözés napján már tivornya volt nála, jó kis firma lehet.

Péter hiába mondta édesanyjának, hogy a mulatság valószínű barátokkal töltött lakásszentelő lehetett, és nem tivornya, az anyja hajthatatlan maradt. Gyakran mesélt neki férfiakkal, akik Tündét látogatják napközben.

Péterben megszületett a felismerés, mivel nem járt hozzájuk senki, így valószínű, édesanyja önbeszélgetést folytatott, amint meghallotta Tünde közeledését, hogy a fiától távol tartsa. Eszébe jutottak az állítólagos

férfilátogatókról költött mesék, no és az, hogy ez összeegyeztethetetlen a lány kötött munkaidejével. Átlátta a helyzetet, elmosolyodott. Mesélni kezdett.

Édesanyja féltékeny volt mindenre, akihez közel került. Kíméletlenül szétzúzta a kapcsolatait, különböző rafinériákat vetett be, valószínű ez is a taktika része. Mindemellett nagyon szereti. Egyedül nevelte, taníttatta, az édesapja nagyon korán meghalt. A lány megértően bólogatott. Elindult a konyhába, hogy vacsorát készítsen kettőjüknek.

Sokáig beszélgettek vacsora után. Péterben az aggodalommal járó feszültség végig jelen volt. Éjfél felé járt az idő, mikor elkészönt.

Reggel sokáig aludt. A fürdőszobába lépve, a tükör barátságosan köszönt vissza. Kipihente magát - állapította meg a lány. Márta nénire gondolt. Az este tudta meg a nevét. Valami azt súgta, van remény az idős asszony gyógyulására. Dél előtt nekilátott az ünnepi készülődéshez. A pulykamellet megtöltötte, begöngyölte és betette a hűtőbe. Az ünnep másnapjára meghívja Pétert. A köretről még nem döntött, annak kiválasztását a vendégére bízta. Mire mindennel készen lett, megéhezett. A halászlét, már csak melegítenie kell. Vacsorára meghívása érvényben. Végtelen öröm töltötte el, miszerint családban köszönt rá a szent este, és együtt mennek éjféli misére.

Gyermekkori adventek jutottak eszébe, a nagyszülőknél töltött boldog karácsonyok, szülei távozása után pedig, szomorú magányos esték feldíszített fa mellett. A fel tört emlékek hatására elkomorodott. Emlékeiben kutatott, mikor megszólalt a csengő. Az ajtóban Péter állt, szeme köré sötét árkat ásott a félelem. Meggyötörtnek, koránál idősebbnek. Semmi jóval nem biztatták.

Megfogta a férfi, remegő kezét és a konyhába vezette. Próbálta vigasztalni, kihangsúlyozva, nem akarja megteveszteni, félrevezetni, higgyen neki, érzi, hogy meggyógyul az édesanyja. Nehéz és hosszú út áll még előttük, de a gondoskodó szeretet segít majd ezt az utat bejárni.

Pár szóval említette Balázsékát, hozzátéve, hogy kerekesszékekben is lehet boldog az ember. Nem részletezett semmit, tiszteletben tartotta mások magánszféráját. Megemlítette, barátnőjénél, az ünnepi asztalnál kapott helyet, és együtt mennek az éjféli misére. Rákérdezett a fiúra, nem tartana-e velük? Amint meglátta Péter zavarát, rögtön megbánta elhamarkodott kérdését.

- Ne haragudj... én nem... – válaszolta zavartan.

Nem engedte folytatni. Egyik ujjával játékosan lezárta az ajkait.

- Majd máskor – mondta megértően, s hozzátette, hogy másnap ebédre várja.

Hogy oldja a feszültséget, gyorsan elsorolta a menüt, és tanácsot kért a köretet illetően. A fiúnak imponált, hogy kikéri a véleményét, nem szokott az efféle figyelmességhez. A töltött pulykamell kifejezetten jól hangzott számára, és javaslatot tett a köretre. Örömmel fogadta a másnapi ebéd meghívást.

A lány felajánlotta, megosztja vele ma is az ebédjét, de a férfi csak a teát fogadta el, s miután elkortyolták a citromfű teájukat, elkészöntek egymástól.

Tünde ebéd után elnyúlt a pamlagon, olvasott kicsit, egyszer csak érezte egy tündér hozzálépett és álomport szórt a pillájára, szeme lecsukódott. Az óra kongása vetett véget az álombirodalomban történő barangolásának. Nyújtózott egyet, és készülődni kezdett.

Összepakolta apró ajándékait, mellékerült még pár könyv, majd kinyitotta a szekrényt, hogy ruhát válasszon. Egyszerűen, de választékosan öltözött. A divatot nem mindenben követte, első szempont volt számára, hogy öltözéke természetes anyagokból készüljön, és elegáns, kényelmes legyen. Egy gyapjú kosztüm mellett döntött, jól érezte magát benne. Fogta kis csomagját és elindult. Barátnője valósággal sugárzott az örömtől. Az asztalt már körbeülték. Tündét bemutatták a rokonságnak, és hellyel kínálták. Úgy érezte mindig is idetartozott. Vidám beszélgetés zajlott, mindenféléről. Ingrid felszabadult volt és gyönyörű. Tünde mosolyogva szemlélte az asszony szemmel látható harmóniáját, ő is megcsodálta közvetlenségét, intelligenciáját és fogyatéksága ellenére is szembetűnő gyakorlatiasságát. Nagyon is megértette Balázs rajongását. Éva ült Ingrid mellett egyik oldalon, beszélgetés közben sokszor megsimogatta az asszony karját.

Finom volt a vacsora és kitűnő a társaság. Egyszer csak Balázs felállt, szót kért, bejelenteni készült valamit. Néma csend lett, mindenki feléje fordult.

Vett egy mély lélegzetet, majd megszólalt. Kedvese mellé lépett és megkérte, legyen a felesége. A nő boldogan mondott „igen”-t. Kérték Évát, adja áldását rájuk. Az anya látható örömmel tett eleget a kérésnek.

Taps és szerencsekívánság fogadta a bejelentést. Érezni lehetett a boldogság angyalainak szárnytapsát. a néma csendben a szférák zenéje is befészkelte magát a fülekbe.

Átmentek a nappaliba, Tünde is elhelyezte ajándékait a fa alatt, majd körbe vették a fát, Ingrid meggyújtotta a gyertyát, és felcsendült a "Mennyből az angyal". Közös énekeltek, az ajándékok átadása után ismét az asztalhoz ültek. Pillanatok alatt megtelt az asztal süteményekkel és egyéb finomságokkal.

Mézes, fahéjas, szegfűszeges illatok vegyültek a szoba fenyőillatával. A szemek gyönyörködhetnek a márványos beiglikben, a csokoládémázas zserbóban.

Fogyott is minden hamarjában, nagy keletje volt a mézes fokhagymának és diónak, de nem hagyták ki a negyedelt almát sem, ami a hagyományok szerint összetartja azokat, akik esznek belőle. Boldog és vidám hangulatban telt az este. Tünde és Ingrid sokat nevettek, beszélgettek. Ingrid Tündétől kapott könyvét maga mellé vette, néha végigsimított rajta, úgy őrizte.

Tizenegy óra volt, amikor a kis csapat készülődni kezdett az éjféli misére.

Balázs nagy gonddal takarta be menyasszonyát, majd büszkén tolta végig a járgányát a kétutcányi távolságban lévő templomhoz. A misén nagyon sokan részt vettek. A templomban hideg volt, de a szívekben a kis Jézus születésének örömlángja lobogott. A jászol előtt elhaladva Tündének eszébe jutott, hogyan

mesélte el valamikor nagymamája Jézus születését, küldetését, a világ bűneinek megváltásáért való feláldozását.

A mise alatt végig Péterre gondolt. Alázattal kérte, amennyiben nem összeegyeztethetetlen az Úr akaratával, gyógyítsa meg a fiú édesanyját, hogy örülhessenek még egymásnak. Ezután imádkozott az összes beteg gyógyulásáért, a szegényekért, éhezőkért, elesettekért, a haragosok megbéküléséért, a családok, barátok boldogságáért, gyermekáldásokért, és végül saját magának kért erőt, hogy a rábízott isteni feladatot teljesíthesse.

Áldást kért a Kárpát-medencében, és a világban szétszóródott magyar testvéreinkre, a Földre és annak minden élőlényére.

Kérte továbbá, hogy az eltávozottaknak az örök világosság fényeskedjék, és nyugodjanak békében. Hazafelé tartva sem érezték a karácsony éjszaka hidegét. Szívüket, lelküket a szeretet és béke csodálatos fényének ragyogása járta át.

A lépcsősor tetejéhez érve vette észre a szemben ajtó alatt kiszűrődő világosságot, ebből tudta, Péter még nem alszik. Fáradt volt a kellemes este után, mégis nehezen aludt el. Reggel, amint kinyitotta a szemét, az álomnaplója után nyúlt. Szép álma volt.

Márti néni ott állt az ajtóban és őt várta. Amint megpillantotta, mosolyogva intett neki, és magához szólította. Mikor testközelbe kerültek egymáshoz, megfogta a kezét és bevezette a kishálóba. Az asztalon egy kis ezüst dobozka volt, semmi más, rajta cizellált minták, nem tudta kivenni a motívumokat, mégis szépnek találta. A dobozban egy platinába foglalt briliáns gyűrű lapult, amelyet az asszony felé nyújtott, és mosolyogva így szólt:

- Fogadd el lányom, ez mostantól a tiéd.

Tiltakozni sem volt ideje, az álom véget ért.

Be sem fejezte a jegyzetét, mikor a csengő berregése jelezte, korai látogató érkezett. Balázs boldogan közölte, egyenesen a klinikáról jött, édesanyja túl van a válságon, levették a lélegeztető gépről. Csoda történt, hamarosan visszahelyezik az osztályra. A lány tudta, imája meghallgatásra talált, álmainak pillanatképei peregtek előtte, megölelte Pétert, aki hirtelen felemelte és megforgatta, majd karjában emelve lépte át a küszöböt.

Másfél évvel később az esküvő napján

Márta néni büszke volt gyönyörű menyére és daliás fiára. Még soha nem látták ilyen jókedvűnek az asszonyt. Az örömanya boldogsága kisimította a ráncait, szinte megfiatalodott. A szertartás alatt el nem engedte a mellé, szintén kerekesszékekben ülő Ingrid kezét.

A két asszony akkor ismerkedett meg egymással, az idős hölgy haza tért a klinikáról. Ingrid felajánlotta, megismerteti vele a kerekesszékes világot. A

kétségbeesett asszonynak jól jött a segítség, ahogy sem akarta elfogadni a megváltozhatatlant.

Tündét sokáig nem engedte közel magához, ellenséggént kezelte, lassan olvadt fel jégszíve. Megkövesedett gondolati formáján, és akaratán, akkor változtatott, amikor megtapasztalta fia eltökéltségét, és elkötelezettségét a lány iránt.

Egyik délután így szólt fiához:

- Hívd át! Beszélni akarok vele.

Péter régen várt erre a pillanatra, mégis félt tőle. Nem tudta mit hoz a két asszony találkozása.

Az anya őszinte volt, kertelés nélkül közölte, minden lehetséges eszközt bevetett, hogy távol tartsa a fiát, de belátta, nem használnak az eddig bevált praktikái, úgy döntött, megismeri azt a nőt, akit nem tud legyőzni.

Tünde sem alakoskodott, így a beszélgetés őszinte légkörben zajlott. Ahogyan múlt az idő, úgy oldódott a feszültség közöttük. Észre sem vették, hogy órák óta beszélgetnek. Nem kérdezz-felelek vetélkedő folyt közöttük, a napi dolgokról beszélgettek. Márta néni jól érezte magát, tetszett neki Tünde őszintesége!

Egyre több időt töltöttek együtt. Néha már lányomnak szólította. Péter volt ennek a fejlődésnek a legboldogabb haszonélvezője. Sokszor és sokat beszélt a két nőnek a tervezett jövőről. Szerette volna megkérni a lányt, legyen a felesége, de félt a visszautasítástól, hiszen őt az édesanyjával együtt kell elfogadni.

Tündét elszomorította, hogy Évától el kellett válnia, nagyon jó barátnők lettek, vele mindent meg tudott beszélni, örült az asszony döntésének, aki végleg kiköltözött Ausztriába, hogy többet tudjon segíteni fiának és menyének.

Tünde sokszor elgondolkodott a kettőjük sorsának alakulásán, a találkozásuk látszólagos véletlenjén, a sorsok egybefonódásán. Egyre jobban foglalkoztatta a karma fogalma.

Keresztény emberként régebben elutasította, de mivel pszichológus és tisztában van a tudatalatti szerepével, szép lassan befogadta a sorspoggyász létezését.

Különböző élet, értékrend, a hozzájuk kötődő emberek hasonló felelősségvállalása, és segítőkészsége...

Péternek a lánykérést tálcán kínálta egy kialakult helyzet. Tünde értesítést kapott egy közeli keltezéssel, hogy vegye át felújított lakásának kulcsát, és írja össze az esetleges hiányosságokat, a garanciális javítások érdekében. Hamarosan búcsút kell mondani az átmeneti szomszédságnak. Nem tudott örülni a jó hírnek. Szomorúan ecsetelte, ritkábban látják, visszaköltözik a felújított lakásába. Márta néni szemei elhomályosodtak. Alig tudta tartani magát, már nem zavarta, ha látják a gyengeségét.

- Kislányom – szólt hozzá, soha nem hallott lágy hangon -, hozd ide, legyél szíves, az éjjeliszekrényem fiókjából a kis dobozt.

A lány a márványlapos kisszekrénykéhez lépett, kihúzta a fiókot, s akkorát fordult vele a világ, hogy meg kellett kapaszkodnia. Szemei előtt feküdt a fiók

mélyén az álmából jól ismert doboz, rajta az ismerős cizellált, - tisztán látható - motívumokkal.

Melegség öntötte el, alig tudta megfogni. Remegő kézzel nyújtotta át a szelencét. Az asszony nem értette a lány zavarát, még sem kérdezett semmit, csak mosolygott. Kinyitotta a dobozt, kivett belőle egy platinagyűrűt, gyönyörűen csiszolt ékkő szórta ezernyi csillogó sugarát. Ahogyan Tünde feléje nyújtotta, Ő jött zavarba. Kedvesen így szól:

- Fogadd el lányom ezt a gyűrűt, én is az anyósomtól kaptam!

Ebben az áldott pillanatban lépett Péter a szobába. A jelenetben, felismerte az édesanyja most kéri meg Tünde kezét - helyette. Sokszor hallotta az édesanyjától, annak adja a kincset, akit elfogad menyének. Itt van előtte a két asszony, akiket a világon mindenkinél jobban szeret, boldogsága határtalan, most lett teljes az élete.

Nem várt sokáig.

- Tünde legyél a feleségem, kérlek, fogadd el leendő anyósod ajándékát - mondta vidáman, némiképp viccesen.

Tündének lángba borult az arca.

- Köszönöm! – felelte némi megilletődött csendet követően -, Leszek a feleséged és elfogadom Anyuka ajándékát.

Márta néni csendesen elpityeredett. Örömkönnyekből, az igazi boldogság guruló gyöngyszemei lettek.

Félév múlva Péterék is elhagyták a Vágy utcát, visszaköltöztek megújult belvárosi otthonukba.

Nem csomagoltak ki, mert eladó lett a lakás, ugyanis megkezdődött az építkezés a régi üres telken. Tünde és Márta néni lakása árán épült a közös házuk, ahová az esküvő után jöhet majd az unoka, akit úgy vár már a nagymama. A kicsi már a Rév utcába érkezik, mellettük a jószágos Szeretet lakik.

Vége